

Jezusova lilija.

(Marija Vanderlinden 1912—1924.)

Marica je bila rojena v Belgiji, kjer je prav mnogo Slovencev — rudarjev. Krščena je bila 27. XI. 1912 in izročena posebnemu varstvu Matere božje. Zato je nosila v prvih letih vedno belo-modro obleko na čast božji Kraljici. Tako so se zaobljubili starši, ker bi bili kmalu umrli mati in Marica.

Prva njena molitvica je bila, ko se je prebudila: »Jezus, tebi podarim svoje srce. Vzemi ga, te lepo prosim, da bo zmerom samo tvoj!« Vedno je mislila le na to, kako bi Jezusu veselje delala. Zato se je trudila, da bi se svojih napak rešila. Prav počasna je bila, ko se je oblačila, in je bila zato večkrat kregana. Trudila se je, da bi bila hitrejša. Marica je bila včasih preveč natančna, zato ji je dal bratec ime »gospodična Prenatančna«. Ker se je pa rada tudi jokala, je dobila ime »Solzičica«.

Na dan prvega sv. obhajila se je Marica pogovarjala z bratci, kaj vse bo kdo. Eden izmed bratcev pravi: »Nisem se še odločil. Rad bi bil duhovnik in strojevodja.« Marica se takoj upre: »To ne gre; duhovnik mora imeti vedno čisto bele roke.«

Ker je bila v šoli zelo pridna, je dobila za nagrado knjižico o sv. Tereziki. Od tedaj je vse svoje delo in življenje upodabljala po življenju male svetnice, posebno se je vadila v ljubezni do Jezusa in v žrtvovanju. Seveda ji je včasih kaj spodletelo. Neka prijateljica je prinesla otrokom veliko škatlo sladkarij. Vsak je dobil svoj delež, škatlo so postavili

na klavir, od koder je koj zginila. Kdo jo je odnesel? Marica. Ko so jo v roke vzeli, je rekla: »Mama, v samostanu so nam rekli, da naj damo za božič igrače in sladkarije ubožcem. Pa sem mislila: tolikokrat dobimo sladkarije, bom pa še škatlo vzela v samostan.«

Prav prisrčkana je »zahvalna molitev«, ki si jo je Marica sama napisala in v molitvenik dala:

»Moj Bog, zahvalim Te, da nisem bila še nikoli bolna,

da sem bratca dobila,
da smem iti večkrat k sv. obhajilu,
da imam dobre starše,
da imamo tako veliko družino,
da sem v tako dobri šoli.«

Ko ji je bilo osem let, je dobila v samostanu nalogo »Zakaj ljubim Jezusa?«.

Z velikimi krivuljastimi črkami je napisala v zvezek:

»Jezusa ljubim, ker je ležal v jaselcah,
ker je umrl na križu, da bi nas odrešil,
ker se je tako majhnega naredil, da lahko stopi
v sveto hostijo,
ker mi je dal dobre starše, pridne bratce in se-
strice,
ker je ustvaril tako lep svet,
ker je ustvaril ptičice, ki tako lepo pojejo,
ker mi je dal toliko lepih stvari,
ker me je dal dobri šoli in dobrim učiteljicam.«

Pri sveti birmi ji je dal Sv. Duh moč za vse velike bridkosti, ki so jo kmalu obiskale. Maričino življenje je bilo kakor sončni vrt. Ni imela prav nikakih skrbi; starši in učiteljice so jo radi imeli in jo varovali, prav nobena senca ni padla na njeno življenje. Pa zdaj naj ne bo več tako. Živahna in zdrava deklica nenadoma zboli. Trgati jo je začelo v sklepih. Dobila je hudo vročino in bolečine so bile neznosne. Pa bolna Marica je postala apostol. Njen stari oče ni bil že dvajset let pri svetem obhajilu. Marica pa od svojega prvega sv. obhajila ni nehala moliti zanj, da bi se spreobrn timer. Pobožna molitev Marice je

premagala deda. Spokoril se je in šel k sv. obhajilu; spremljali so ga otroci in vnuki.

Bolečine so jo popolnoma ohromele in ležala je v postelji s prekrizanimi rokami. Prav nič se ni mogla ganiti. Ko so jo obhajali, jo vpraša mati: »Marica, kaj hočeš rajši: ozdraveti ali v nebesa iti?« — »Kakor Jezus hoče,« ji odgovori. Te besede je vedno ponavljala, ko so bile bolečine hude.

Neko noč je posebno hudo trpela. Vpraša mater: »Zakaj moramo ponoči bolj trpeti kakor podnevi?« — »Ker se največ in najgrši grehi prav ponoči naredе. Zato pa menihi in nune vstanejo ponoči in gredo molit, in zato morajo otroci svoje bolečine, ki jih imajo ponoči, Bogu žrtvovati, da ga potolažijo.« Marica nekaj časa premišljuje in pravi: »Zdaj razumem. Rada trpim, samo da grešniki pridejo v nebesa.«

Mati ji je čitala življenje sv. Terezike. Semter-tja je pa prenehala, da bi Marice ne utrudila in ker je mislila, da ne razume še vsega. Pa je Marica lepo prosila: »Mama, čitaj vendar dalje! Vse razumem.« Materi se je zazdelo, da se je Marici na boljše obrnilo in reče: »Povej mi, Marica, saj čutiš, da si boljša.« Marica odgovori: »Ne vem, mama; tako bo, kakor Jezus hoče.« Pa res. Marici je toliko odleglo, da je šla celo na sprehod. Vse to pa je bil le počitek na križevem potu. Prijeli so jo srčni krči in zdravnik je rekel, da gre z Marico proti koncu. Tudi sama je to vedela. Mami je rekla: »Mama, vem, da sem hudo bolna.« Mati je pokleknila k njeni postelji, kar naenkrat se Marici obraz čudovito razsvetli. »Mama,« zakliče, »nebesa vidim.«

»Kaj si tam videla?«

»Ne morem povedati. — Rada bi šla v nebesa.«

Pozimi se je prehladila, močno je kašljala, počitka ni imela prav nič.

Zjutraj se je začel smrtni boj. »O mama, tako mi je čudno pri srcu, kakor še nikoli. — Mislim, da grem danes v nebesa. — Hitro duhovnika! — Kje je oče?« Čez nekaj časa: »Pridi, Jezus. — Ne veste, kaj trpim. — Jezus, vse vzamem nase. — Daj, da ne bom dolgo trpela! Ljubi Jezus, pridi kmalu!«

Bolečine so bile vedno večje in hujše. Marico je žejalo. Vedno bliže je prihajala smrt. Z zadnjimi močmi razprostre roke in zakliče: »Jezus, pridi hitro! — Jezus — Marija — Jožef — ljubim te — bolj ko vse, na svet« in izdihne.

Kruh življenja.

Poglejte sonce! Od sonca gredo žarki, ki neprenehoma svetijo in grejejo po vsem svetu, na suhem, na morju, po vrtovih, po polju, po travnikih, po gorah, povsod in na vse strani. Žarek dobiva luč in gorkoto od sonca.

Poglejte trto! Iz trte raste mnogo,

mного mladik, ki zelene, cveto in obrode, ampak samo takrat, dokler so še na trti, iz katere srkajo sok in hrano. Če mladiko odrežete, se posuši in strohni.

Misli na svojo dušo! Iz duše prihaja življenje v telo tako, da z očmi vidiš, z ušesi slišiš, z nogami hodiš, z rokami delaš, da srce bije in kri poganja — na kratko: da živiš. Vse to se pa godi samo toliko časa, dokler je duša v telesu, je z njim združena in ga oživlja. Ko se loči duša od telesa, je telo mrtvo; oči ne vidijo, ušesa ne slišijo, noge te ne nosijo, roke se ne premikajo, kri zastane — telo se nikamor ne gane in strohni.

Ni pa samo duša, ki ohranja tvoje telo pri življenju. Telo mora dobiti tudi hrano: jesti in piti moraš tudi. Vendarle, če še tako ješ in piješ, se smrti le ne ubraniš. Zoper smrt ni nobenega zelišča. Nekoč je sicer bilo — v raju: drevo življenja. Kdor je jedel od tistega drevesa, je bil vedno zdrav, krepak in mlad. Pa ga je Adam zapravil z grehom zase in za vse svoje otroke.